* * *

Карташинський лиман... Карташинський лиман...
Незастояне люстро свободи.
Тільки де ж те обличчя, що личило нам,
щоб дивитись на себе в ці води?!

Затули свої очі долонями сліз.
Занімій, наче знаки наскельні.
Ми, нащадки героїв, співців і гульвіс, —
ми тепер такі безшабельні!

Ми, володарі степу й баских табунів,
на місцях оцих заповітних
для вцілілої сарни і двох кабанів
спромоглися зробить заповідник.

Мені горло болить од печалі цих слів
з не моїми горбами покори.
Ти мілієш, лимане... Ти зовсім змілів...
В баговинні глухнуть мотори.

Твою славу щури розтягли по світах,
і немає у тебе Гомера.
Лиш застогне вночі недострелений птах
від заблуканих куль браконьєра.